

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

sunnuntai 3.7.2022

päätösseurat klo 13.30

Tiia Orpana

Muistan, kun istuin pienenä mummolan pitkän pöydän ääressä.

En kehdannut pyytää aikuisia siirtämään tuolejaan, jotta olisin päässyt leikkimään.

Kuuntelin heitä kauan ja konttasin sitten pöydän alta.

Muistan, kun luokkakoko tuplaantui ja aloin punastella hallitsemattomasti. Opettaja nauroi, ja minä olisin vain halunnut olla näkymätön.

Muistan, kun kiitin kutsusta, enkä uskaltanut mennä paikalle asti. Kun menin paikalle, mutta olin yksin muiden keskellä.

En edes muista, kuinka monta kertaa olen toivonut olevani joku muu.

Näillä juhlilla on monta ujoa vierasta. Ujous temperamenttina on joidenkin meistä synnynnäinen ominaisuus: syntymälahja, jota ei voi palauttaa. Minä puhun teille ujoudesta ja siihen liittyvästä huonosta itsetunnosta, koska se on minulle totta. Minun ujouteni on syvimmiltään kokemus siitä, että omasta itsestä on pitkä matka toisten luo. Uskon, että monet neuroepätyypilliset, vähemmistöön kuuluvat ja sosiaalisista normeista ulkopuoliset ihmiset kokevat jotakin samaa. Ehkä lopulta kaikki ihmiset joskus. Itsestä on pitkä matka toisten luo.

Jos olemme syntyneet tänne toisiamme varten, mikä voisi olla tuskallisempaa kuin ulkopuolisuus ja vaikeus olla toisten kanssa omana itsenään? Yritämme lääkittää tätä tuskaa erilaisin tavoin, ihmisestä riippuen. Kehitämme itsellemme sosiaalisia naamioita, piiloudumme vahvojen identiteettien suojiin, hakeudumme karismaattisten seuraan, otamme rohkaisuryppyjä. Uuvumme, saamme paniikkikohtauksia, eristäydymme.

Olen vihannut sosiaalisen arkuuteni takia itseäni niin paljon, että tiedän jo: viha ei toimi. Olen ottanut monta kertaa itseni rakastamisesta projektin ja taas olen tässä pisteessä: kyvytön rakastamaan itseäni sellaisena kuin olen. Liittyhän ujouteeni myös pimeitä puolia: itsekeskeisyyttä, toisten kadehtimista, kriittiseksi sivustakatsojaksi heittäytymistä, elämänpelkoa. Siionin virttä 29 lainaten: "Hämärään eksyn, löydän vain hauraan itseni." Minä kaipaisin rauhaa sekä itsensä vihaamiselta että rakastamiselta.

Jumalan armosta olen kuitenkin tässä, puhumassa. Hiukan yllättäen löysin teini-iässäni lohdun Siionin virsistä. Niissä veisattiin ulkopuolisuudesta ja kuulumisen kaipuusta sanoilla, joista tunnistin itseni. Niissä vakuutettiin ehdotonta Jumalalle kelpaamista tavalla, jonka kykenin ottamaan vastaan. Nykyään olen seurakunnan nuorisotyön ohjaaja, eli ulkopuolisuuden ehkäisyn

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh (06) 433 5700
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

ammattilainen. Myönnän, että avoimesti aikuisia haastavia nuoria on usein helpompaa rakastaa kuin ujoja ja varautuneita. Hiljaiset nuoret unohtuvat aikuisten huomiokentästä, sillä he eivät näytä tarvitsevan mitään. Emme vain kestä istua heidän vierelleen ja kuunnella, mitä hiljaisuuden takana on. Hintana on se, ettemme ehkä koskaan saa tietää, mitä kaikkea näkymättömät nuoret ajattelivat ja tunsivat esimerkiksi ripariviikon aikana. Onneksi joukkoon rakastamisen ihme voi tapahtua, viikossakin. Kun arka ihminen tulee kutsutuksi mukaan sellaisena kuin hän on, näkymätön voi tulla näkyväksi. Sekin on minulle tosi, omakohtainen kokemus.

Helvetilliset vaatimukset sanovat: kukaan ei usko sinua, jos et usko itseesi. Älä paljasta herkkyyttäsi, ettei sitä käytetä sinua vastaan. Pidä melua itsestäsi, ettei sinua unohdeta. Jumalan valtakunnan järjestys on kuitenkin toinen. Ujous, outous ja kaikenlainen inhimillisuus ovat osa Jumalan luomistyötä.

Punasteleva lapsi on pyhä, itsensä Jumalan kuva. Hiljaisuus on yksi Jumalan ominaisuuksista, eikä meidän tarvitse kitkeä sitä väkivalloin irti itsestämme tai toisistamme. Kun ajattelen Taivaan Isää, ajattelen edesmenneen isäni lempeää vaiteliaisuutta ja tarkkaavaista katsetta. Ajattelen Isää, joka rakastaa meitä riippumatta siitä kuinka hyvin onnistumme rakastamaan itseämme. Epävarmuus saa jäädä meihin, sillä se on ihmisen osa. Jos jostain tässä maailmassa voi löytää rauhaa, niin siitä, että kaiken perimmäinen merkitys on meidän ulkopuolellamme, Jumalassa.

Jos Vapahtaja on totta, hän kohtaa meidät juuri siellä, missä luulemme olevamme ypyöksin. Kun haluaisimme eristäytyä, hän kutsuu meitä nimeltä kuin Sakkeusta: "tule kiireesti alas, tänään minun on määrä olla vieraana sinun kodissasi. - - Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan." Ihmisellä voi olla äärettömän pitkältä tuntuva matka toisten luo. Jumalan matka ihmisen luo on lyhyt, olematon. Jumala on jo luonamme. Enää ei tarvitse matkata minnekään.

Muistan, miten sydämeni hakkasi. Muistan, miten lähelle toista voi päästä. Jos se ei ole pelastus, niin en tiedä mikä on.